

HỒI THỨ HAI MƯƠI

ĐẠO QUÁN TÀN CANH

Sau Tam Thanh Quán lửa cháy rực trời, cả đạo quán rộn lên như ong vỡ tổ, đám đạo sĩ hô hoán nhau chữa lửa náo loạn cả trời đêm. Nhưng chúng vẫn không sao thấy được địch nhân, đây mới là điều đáng sợ.

Lão đạo trưởng là nhân vật chẳng tầm thường, lão đã có chủ định trong đầu phải tìm cho ra địch nhân. Cho nên đối với chuyện hậu điện bị cháy lão chẳng để tâm đến, chỉ nhẹ nhàng tung người lên mái ngói chánh điện ẩn mình phóng mắt quan sát chung quanh. Từ đây, nơi cao nhất trong toàn đạo quán, lão có thể quan sát bao quát khắp nơi, chỉ cần một chút dị trạng cũng không qua nổi cặp mắt tinh đời kinh nghiệm của lão.

Lão đạo trưởng phục mình trên mái ngói đã một hồi vẫn chưa thấy gì khả nghi, nhưng lão vẫn kiên trì chờ đợi, bằng kinh nghiệm lão tin chắc đối phương vẫn chưa chịu thôi khi mục đích chính chưa đạt được. Lão tuy không biết mục đích chính của địch nhân là gì, nhưng quyết không phải chỉ là chuyện lén đốt hậu điện...

“á” Lão đạo trưởng bất ngờ thốt lên một tiếng trong miệng, Chính vừa lúc ấy trong tâm mắt lão phát hiện ra một bóng đen lướt nhanh về phía rừng tùng sau đạo quán, bất giác trong đầu căng thẳng liền tung người phóng đuổi theo.

Trong khu rừng tùng sau đạo quán có một tịnh thất, đây chính là cấm địa, nơi đây tịnh tu của Quán chủ. Ngoại trừ bọn đạo đồng hầu thị quán chủ và bọn thủ hạ tâm phúc hộ vệ ra, bất cứ người nào không được phép của Quán chủ cũng không được phép bén mảng đặt chân vào nửa bước.

Lão đạo trưởng lách người lướt vào rừng tùng theo mé bên trái, trấn định tinh thần lại, lão ngưng mắt nhìn xuyên qua màn đêm lờ mờ một lúc, cuối cùng bước chân đến gần tịnh thất. Thấy mọi vật vẫn yên tĩnh, lão tung nhẹ người vượt qua bờ tường thấp rồi lẩn người khuất nhanh vào trong một khóm hoa. Lão vừa định thần nhìn lại thì chấn động cả tâm thần, nguyên trên con đường rải sỏi vào tịnh thất, tám xác chết nằm la liệt trên đất, vừa thoáng nhìn, lão cũng nhận ra ngay là bọn Bát thị vệ tâm phúc nhất của mình. Quả là một điều lão không thể tin nổi nếu như không tận mắt chứng kiến.

Nhìn hiện trường không hề có dấu tích một cuộc đả đấu, nên biết bọn Bát thị vệ đều là cao thủ tinh tuyển tâm đắc nhất của lão, quyết chẳng phải là hạng võ sĩ tầm thường, thế mà tất cả bị hạ sát một lượt không hề có chút dấu hiệu gì kháng cự. Nhân vật nào ra tay mà đáng sợ đến thế chứ? Chỉ nghĩ vậy, con người thịnh danh giang hồ như lão lúc này cũng phải rùng mình ớn lạnh.

Tĩnh lặng một hồi vẫn không nghe thấy động tịnh gì, lão đạo trưởng thận trọng từng bước rời khỏi khóm hoa. Sau đó với sự cảnh giới cao độ, lão nhảy vào trong gian giữa tịnh thất. Đèn vẫn còn cháy sáng, hai tên đạo đồng gác người trên hai chiếc ghế như đang ngủ say. Tình hình rất kỳ lạ, tám tay vệ sĩ chết lán bên ngoài, hai gã đạo đồng chẳng thể nào nằm ngủ được.

Lão đạo trưởng hít sâu một hơi, bước đến gần đưa tay định lay đạo đồng dậy, nhưng lập lão tức nhận ra người tên đạo đồng lạnh ngắt, thì ra tên này đã đoạn khí từ lâu. Lão đạo trưởng chết điếng cả người, một cảm giác khiếp đảm nhen trong tâm khảm khiến lão la lên như để trấn giữ tinh thần:

- Cao nhân phương nào, có thể xuất hiện chứ?
- Người chớ vọng động, chúng ta trước tiên nói chuyện

Một giọng nói lạnh lùng vang lên từ gian nhà bên trong. Lão đạo trưởng rút nhanh thanh kiếm treo trên tường lâm lâm trong tay, định xông vào, nhưng chợt nghĩ đến điều gì nên dừng người lại, rồi lui dần về phía sau lưng chạm vào tường. Đương nhiên lão ta đã tính kỹ, lưng dựa vào tường như thế là để giảm bớt đi sự phòng thủ phía sau.

Lão đạo trưởng cất tiếng hỏi lớn:

- Bằng hữu là ai?
- Trước tiên ta muốn hỏi, có phải người là Ngọc Hư Chân Nhân, người chủ trì trong đạo quán này ?
- Không sai!

Giọng người bên trong lại hỏi ra:

- Cũng chính là một trong những thủ hạ đặc lực của Quan Ngoại Ma Vương Bốc Đại Khánh, ngoại hiệu là Vũ Soái Túc Vỹ Đình?
- Người... thực sự người là ai?

Lão đạo trưởng mặt thất sắc, quả nhiên một câu của đối phương khiến lão chấn động tâm hồn, lão nằm mộng cũng không thể ngờ có người một hơi nói toạc ra được lai lịch chân tướng của lão.

- Người không thừa nhận ư?
- Bổn tòa không phủ nhận!

ánh mắt lão đạo trưởng long lên sòng sọc nhìn vào trong gian nhà tối, linh tính báo cho lão biết hôm nay chạm phải tay kinh địch khó đối đầu.

- Thế thì tốt, giờ ta nói cho người biết, ta chính là truyền nhân của một người bị hại trong Huyết Yến năm xưa.

- Người ... A, người là truyền nhân của Ma Âm Kiếm La Chí Viễn?
- Hoàn toàn chính xác.

Thì ra nhân vật bí ẩn trong gian nhà tối kia chẳng ai khác ngoài Kim Bài Sát Thủ Lộ Vân Phi.

Lão đạo trưởng run giọng lên hỏi:

- Người... định làm gì?
- Túc Vỹ Đình, đến cái lý thường tình “thiếu nợ trả tiền” mà người cũng không hiểu chăng?
- Người đến đòi nợ?

- Không sai!

Túc Vỹ Đình thét lên:

- Được! ra đi!

Lộ Vân Phi lạnh giọng nói:

- Hãy từ từ, ta còn chưa nói hết chuyện.

- Người...

- Bốc Đại Khánh phái người vào Trung Nguyên tìm phục, mục đích muốn chiếm lấy địa vị của Tu La Cung, sau đó sẽ xưng vương võ lâm đúng chứ?

Lộ Vân Phi nói bằng một giọng hết sức lạnh lùng.

Túc Vỹ Đình ánh mắt gian trầm giảo hoạt đáp:

- Bỏn toà không cần phủ nhận.

- Thế Bốc Đại Khánh đâu?

- Điều này thì người không cần phải biết, giờ thì người có thể xuất hiện được rồi chứ?

Túc Vỹ Đình nắm thanh kiếm trong tay rất chắc, trên trán hằn hiện những đường gân xanh, chúng tỏ đang ngâm vận công lực chờ đợi

Vừa lúc đó thì một bóng người lướt nhanh từ trong tịnh thất ra ngoài, trên đầu đội vẫn chiếc nón trúc che nửa mặt, chính là Quái khách vô danh – Kim Bài Sát Thủ Lộ Vân Phi

Dáng vẻ thần mật thật khiến cho người đối diện luôn có một cảm giác bất an. Lão đạo năm xưa đã từng là một nhân vật thành danh quan ngoại, chẳng coi thiên hạ vào đâu, thế nhưng giờ đây đứng đối mặt với truyền nhân của nhân vật Kiếm Thần đệ nhất cao thủ Trung Nguyên thì không dám một chút khinh thị sơ hốt.

Lão đạo đảo ánh mắt sắc lạnh nhìn Lộ Vân Phi từ đầu đến chân, lạnh giọng:

- Người đúng là truyền nhân của La Chí Viễn?

- Có thể giả được sao?

- Tốt, chỉ sợ người giấu đầu lòi đuôi mà thôi!

- Ha ha ha...

Lộ Vân Phi cất tiếng cười dài rồi từ từ gỡ chiếc nón lật về sau, để lộ một khuôn mặt vàng vọt bệnh hoạn.

- Ha ha ha...

Giờ thì đến lượt lão đạo cất tiếng cười, quả thật mọi chuyện như nằm ngoài suy nghĩ của lão, lão chẳng thể ngờ nhân vật “quái khách” khiến cho Âu Thiếu Bạch phát sợ chỉ là một thiếu niên mặt vàng như nghệ, trông không khác gì một gã bệnh hoạn sắp chết. Thử hỏi không khiến lão ta cười ngặt lên sao được?

- Bỏn toà cứ ngỡ là nhân vật ba đầu sáu tay nào, thì ra là một tiểu cầu bệnh hoạn, quả là người có mắt không trông...

Nhưng lão chỉ nói được đến đó thì bỗng nhiên nín bật, nụ cười trên mặt cũng lập tức biến mất. Thì ra, lão tuy nhìn thấy đối phương chỉ là một kẻ bệnh hoạn, thế nhưng trong ánh mắt thiếu niên phát ra hai tia hàn quang sắc lạnh cực kỳ uy hiếp, mà chỉ nhìn cũng đủ khiến lão rùng mình ớn lạnh.

Lộ Vân Phi bước hẳn ra khỏi cửa, từ từ rút trường kiếm nắm trong tay.

- Họ Túc kia, bản nhân liệt khai những nhân vật có tên trong Huyết Yến, ngươi là một trong những kẻ đứng đầu danh đơn.

Túc Vỹ Đình cố giữ bình tĩnh thét lên:

- Ngươi dám báo tính danh ra chứ?

- Đương nhiên, bởi vì ngươi chỉ có thể nghe lọt vào tai mà vĩnh viễn không bao giờ thốt ra khỏi miệng được nữa!

Một câu hết sức lạnh lùng tàn khốc, Túc Vỹ Đình cố trấn tĩnh cười nhạt nói:

- Ngươi tin chắc vậy sao?

- Muồi phần!

- Được, vậy báo tính danh ra đi.

- Lộ Vân Phi!

- Kim Bài Sát Thủ... là người...

Túc Vỹ Đình giọng run lên, lão không còn giữ nổi bình tĩnh khi nghe đến mấy tiếng Lộ Vân Phi, nhân vật nổi danh giang hồ gần đây, đã làm nhiều tên ma đầu thất điên bát đảo.

Túc Vỹ Đình đành mắt nhìn Lộ Vân Phi rít lên:

- Đêm nay ngươi chỉ đến một mình thôi sao?

Lộ Vân Phi lạnh lùng đáp:

- Không sai!

- Ngươi và La Chí Viễn quan hệ gì với nhau?

- Có thể xem là bằng hữu, cũng có thể xem là sư đồ. Ông ấy truyền cho ta võ công, ta nhận sứ mệnh hoàn thành tâm nguyện cho ông ấy.

- Tốt lắm, hôm nay ngươi đã tự dẫn xác đến đây, chỉ cần ngươi mãi mãi không rời khỏi nơi này, thì xem như trừ xong hậu hoạn...

Lộ Vân Phi đáp một cách lạnh lùng:

- Không sai, nếu như ngươi có đủ bản lĩnh làm được điều đó.

Túc Vỹ Đình đảo nhanh ánh mắt gian xảo lại hỏi:

- Một câu hỏi cuối cùng, làm sao ngươi biết được lai lịch thân thế của ta mà tìm đến đây?

- Hừ! Trong thiên hạ không có chuyện gì kín đáo bí mật mà lâu ngày không lộ ra ánh sáng!

Đôi nhân châu lão đạo chuyển động rất nhanh, đối mặt với một thiếu niên nhìn chẳng ra gì, thế nhưng lại là một nhân vật thân mật đáng sợ, điều này tự nhiên khiến lão cảm thấy khó ứng phó. Lúc này việc truyền tin ra bên ngoài là điều không thể thực hiện, càng không may hơn nữa tịnh thất này là nơi cấm địa, không ai dám đặt chân vào đây khi chưa có lệnh của lão. Bát vệ sĩ thì đã chết, đến hai tên đạo đồng phục thị bên người cũng không còn, giờ lão mới thấy sai lầm của mình đã không tính đến tình huống này. Nhưng hối hận thì cũng chẳng được ích gì, lão cần phải bình tĩnh đối phó với sự thực trước mắt.

Lộ Vân Phi trầm tĩnh bước tới một bước, gian ngoài này cũng không lấy gì làm lớn, chỉ thêm một bước này là đã đứng vào vị trí xuất thủ. Lão đạo liền hoành kiếm ra thế, đợi phát chiêu. Song phương đều mạnh tâm lấy mạng đối phương, ai cũng không thể để địch nhân sống sót, vì đó sẽ trở thành một mối hiểm họa rất lớn cho mình. Lộ Vân Phi không chết, thì sẽ ảnh hưởng đến mưu đồ bá vương trung nguyên của Bốc Đại Khánh. Lão đạo nếu như không chết thì ngược lại mọi hành động của Lộ Vân Phi sau này sẽ gặp trở ngại rất lớn.

Song phương đối lập tĩnh lặng như hai pho tượng đá, ánh đèn hắt ngược trở lại từ hai thân kiếm tạo thành ánh hào quang xanh lè rờn rợn. Một sự im lặng đầy chết chóc đáng sợ, thời gian như ngừng trôi, không gian như ngưng kết lại đến ngột ngạt khó thở... Chỉ cần một cử động nhỏ là lập tức phân sinh tử, chính lúc này tâm, khí, thân như dung hợp vào kiếm. Bất cứ là một cử động nhỏ nào cũng đều đưa đến sự dấy động toàn bộ. Sinh tử sẽ được quyết đoán ngay trong một kiếm này.

Sau một lúc ngưng thân trọng khí, kiếm chiêu lập tức phát động, chỉ nghe một tiếng thét dài chừng như phát ra từ cả song phương, ánh thép ngời lên cực nhanh rồi vụt tắt ngấm, quả là một kiếm nhanh không thể nào tưởng nổi.

Chỉ thấy Lộ Vân Phi thân hình chừng như không hề di chuyển, duy nhất kiếm hơi chéch tà xuống dưới, nhưng rồi đầu mũi kiếm có thể nhận ra dính máu, từng giọt từng giọt nhỏ xuống đất.

Nhìn lại lão đạo, cả người chết lặng, hai mắt tròn tròn chừng như điều vừa xảy ra còn khiến lão hết sức bất ngờ đến khó tin, tay từ từ thõng xuống rồi buông kiếm rơi lăn lóc trên đất, một đường kiếm sắc ngọt kéo từ vai trái của lão chéch xuống đến hông phải, đạo bào bắt đầu thấm đầy máu.

Lộ Vân Phi trở kiếm, kéo chiếc nón lá lên đầu quay nhanh người bước đi ra ngoài, chẳng hề nhìn lấy lão đạo một lần nào nữa.

“Phịch” một tiếng, có thể biết ngay thân hình lão đạo đổ xuống dưới đất như một thân chuối.

x X x

“Mẫu lang” đúng là lạnh như thực, có thể hình dung ra được con người của quả phụ Chu Tam Mị là như thế. Trong An Lạc thất, Chu Tam Mị đã giở thủ đoạn hạ lưu tàn bạo nhất của mình để tra tấn Uông Vĩnh Thọ, có lẽ chỉ có hạng nữ nhân vô nhân tính như thị mới có thể chọn dùng những thủ đoạn bá đạo thế này.

Tu La Cung nội vụ tổng quản Uông Vĩnh Thọ lúc này quần bị xé toạc khiến cả nửa người dưới hầu như lỏa lồ, một cái trâm cài tóc cắm sâu vào dương vật của lão, bên dưới còn có một ngọn đèn dầu cháy rực, mùi khai lẫn da thịt cháy khét xông lên nghe tanh lợm.

Uông Vĩnh Thọ toàn thân giờ đây co rúm lại, chẳng một tiếng ư hử, chùng như lão đã chịu đến tận cùng của sự đau đớn, cho nên cơ thể lão giờ không còn thêm một cảm giác nào ghê gớm hơn nữa.

Chu Tam Mị mặt đỏ gay vì tức giận thét lên:

- Uông Vĩnh Thọ, ngươi có chịu vẽ ra họa đồ bố trí trong Tu La Cung hay không?

Uông Vĩnh Thọ hai mắt trợn trừng trừng gần như muốn lòi hẳn ra ngoài, khoé mắt rỉ máu, cơn căm phẫn trong lòng lão ngút trời.

Âu Thiếu Bạch thấy thế lên tiếng nói:

- Tam Mị, tra tấn thêm một chút nữa có lẽ hẳn không toàn mạng...

Chu Tam Mị tức giận lườm lão ta thét lên:

- Bố trí trong Tu La Cung rất ít người biết được. Nhị ca đương chức Hương chủ đến ba năm nay mà không biết được mảy may nào.

Âu Thiếu Bạch hơi đỏ mặt nói:

- Cho nên ta nói không nên để hẳn chết.

- Mệnh lệnh của chủ nhân, chúng ta không thể chờ đợi thêm được nữa.

Âu Thiếu Bạch chép miệng nói:

- Biết thế, nhưng... cần giữ hẳn sống, chúng ta nghĩ cách khác...

- Nhị ca còn biện pháp gì chứ?

Vừa nói thì vừa gạt đầu cho tên thanh y đạo sĩ, hẳn liền lấy bát đèn ra ngoài.

- Có rồi!

Âu Thiếu Bạch bỗng nhiên vỗ tay reo lên .

Chu Tam Mị ngưng mắt nhìn lão ta nói:

- Gì chứ?

Âu Thiếu Bạch liếc nhìn Uông Vĩnh Thọ cười nham hiểm nói:

- Hẳn còn một đứa con gái năm tuổi, tìm cách bắt nó về đây...

Chu Tam Mị sáng mắt lên ác độc, cười khùng khục gạt đầu đáp:

- Ừ! Cũng không dở, thế nhưng...

- Thế nhưng gì chứ?

- Bên ngoài tình hình như thế nào còn chưa biết được, Quán chủ đi này giờ không thấy quay lại. Nếu như đúng là bọn người Tu La Cung đến đây quấy rối, nhị ca thân thể xem như bại lộ, há còn có thể lộ diện sao?

Âu Thiếu Bạch khuôn mặt co rụt lại trông càng nhỏ hơn bình thường, đích thực đây là một điều khiến lão thấy lo lắng bất an.

Chu Tam Mị chau mày liễu suy nghĩ một lúc, chợt nói:

- Vấn đề cũng dễ giải quyết...

- Dễ giải quyết ư?

- Ông Vĩnh Thọ có một tên thủ hạ là Tống Đại Sơn, hẳn là một tên sắc quỷ từng có ý dòm ngó tiểu muội, hắc!...chỉ cần cho hắn nhìn thấy nửa đôi đào tiên, thì bảo gì hắn chẳng nghe theo?

Một câu đây tà tâm ma mãnh mà thị buông ra chẳng chút ngưng đọng, quả là một á ác phụ lợi hại vô cùng

Âu Thiếu Bạch nhăn trán cười hề hếch nói:

- Tuyệt! Tam Mị, có nhiều chuyện đàn bà làm dễ thành công hơn đàn ông! Hắc hắc....

Đột nhiên đúng lúc ấy một gã thanh y đạo nhân từ ngoài xông xộc chạy vào hốt hải la lên:

- Biệt viện bốc cháy!

Âu Thiếu Bạch và Chu Tam Mị vừa nghe thì chấn động trong lòng, biệt viện chẳng phải là cấm địa tịnh tu của Quán chủ hay sao! Cả hai chẳng ai bảo ai, cũng không còn nghĩ gì nữa liền phóng chân chạy nhanh ra ngoài...

Từ xa đã có thể nhìn thấy tịnh thất biệt viện bốc cháy rừng rực, có cứu cũng không còn cứu được nữa. Âu Thiếu Bạch và Chu Tam Mị không dám lộ diện, cho nên tìm một nơi tối theo dõi từ xa. Nhìn thấy đám cháy từ biệt viện khiến cả hai phát ngáy người, đương nhiên điều mà chúng cảm thấy hốt hoảng trong lòng chẳng phải là ngôi biệt viện quý giá mà chính là lo cho lão đạo trưởng vì đến nay vẫn chưa nhìn thấy bóng dáng lão đạo đâu cả.

Đây là biến cố đột khởi khiến bọn chúng không biết đâu mà lần được. Trong làn khói đen bốc lên có thể ngửi thấy mùi thịt cháy khét lẹt, đủ biết đã có người bị chết trong đám cháy kia, điều này càng khiến cho bọn Âu Thiếu Bạch cả hai thêm phần lo lắng.

Kẻ nào đã phóng hỏa đốt cháy biệt viện? Vì sao không thấy bóng địch nhân?

Âu Thiếu Bạch là một lão cáo già, con người nham hiểm giảo hoạt, nhưng lúc này cũng thấy ớn lạnh cả sống lưng. Lúc này lão không thể có được chủ ý nào có thể thực hiện được ngoài việc đứng nhìn đám cháy. Nhưng trong thâm tâm lão tin tưởng rằng chuyện này quyết không phải do người của Tu La Cung làm. Bởi vì, người của Tu La Cung xưa nay làm chuyện gì cũng rất minh bạch, nhưng ngoài Tu La Cung ra thì còn kẻ thù nào tìm đến đây thanh toán.

Bấy giờ từ góc tối xa hơn có một cặp mắt đang dõi theo bọn chúng mà chúng không mảy may hay biết.

Chu Tam Mị chùng như không còn kiên nhẫn được nữa liền đánh tiếng nói:

- Nhị ca, tôi thấy chuyện không ổn rồi, sao đến giờ mà vẫn chưa thấy bóng dáng Quán chủ đâu chứ?

- Có lẽ Quán chủ truy đuổi theo địch nhân chăng?

Âu Thiếu Bạch nói ra sự phỏng định như có thể làm cho chúng yên lòng, nhưng trong giọng lão vẫn hàm chút lo lắng bất an.

- Chúng ta giờ nên làm gì đây?

- Không thể lộ mặt ra ngoài được, đành chờ đợi xem...

Chu Tam Mị chau mày nói:

- Khuya lắm rồi, tôi không thể lưu lại đây lâu hơn được nữa. Trước khi tình hình còn chưa rõ ràng, huynh phải hết sức thận trọng, tôi sẽ tìm cách thăm dò tình hình Tu La Cung xem thế nào.

Âu Thiếu Bạch ngẫm nghĩ rồi gật đầu nói:

- Được, thế thì đi về đi!

Chu Tam Mị chợt nhớ ra một chuyện liền nói:

- Nhị ca, tên họ Uông kia ngoan cố cứng đầu hay là giết phức hấn đi! Nếu như để bọn người Tu La Cung tìm được hấn, thì xem như công chúng ta khổ cực mười năm nay đổ biển...

- Ý! Phải khó khăn lắm mới nắm được hấn trong tay...

- Chúng ta không thể tiếp tục mạo hiểm thêm, phải tìm cách khác thôi.

- Để ta suy nghĩ lại xem.

Chu Tam Mị dáo dác nhìn quanh lần nữa thốt lên:

- Kỳ quái... Quán chủ có chuyện gì chứ, với công lực bản lĩnh của Quán chủ, thì tất không xảy ra chuyện gì mới phải.

Âu Thiếu Bạch thúc giục:

- Tam Mị đi đi, chuyện ở đây có ta lo liệu.

Chu Tam Mị ngật ngừng thêm một lúc nữa, rồi cuối cùng cũng nhanh chóng rời khỏi Tam Thanh Quán bằng một con đường bí mật...

oOo